

Unutulmayan Öğretmen

– Halil Aktaş · 10 Ağustos 2012

UNUTULMAYAN ÖĞRETMEN

O, Özel Yetenek Sınavı için kurs arkadaşlarından bir kaçıyla başka bir ildeki üniversiteye gitmeye karar verir. Bir çoğunu yeni ama içlerinden bir tanesini iki yıldır tanıyor.

Sınav için gerekli kayıtları yaptırmadan önce iki yıldır tanıdığı ve her anlamda destek olmaya çalıştığı arkadaşı, babası ve kendi babası olmak üzere Fatih Parkı'nda buluşurlar. Arkadaşının babası "size çok güveniyorum, siz sınav için o şehre gitmezseniz bende kızımı sınava yollamayacağım" der. Uzun uzun düşünür iki arkadaş. Sınav kaydımızı nasıl yaparız, nerde kalırız, kazanırsak orda okuyabilir miyiz? Diye... Gitmeye karar verirler, hayaller kurarlar sınavı kazanırsak aynı evi paylaşırız...

Sınav kayıtlarını O'nun, kız kardeşinin üniversiteden arkadaşı olan ve o şehirde yaşayan öğretmen bir ailenin kızı yapacaktır...Kayıt için gerekli evraklar hazırlanır ve gönderilir. İki üç gün sonra haber gelir; "kaydınız yapıldı, kayıt numaralarınız arka arkaya" diye.

Sınava 3 gün kala kurs arkadaşları grupça yola çıkar, O ise kız kardeşiyle sınavdan bir gün önce... Onları karşılayan kız kardeşinin üniversiteli arkadaşı ve öğretmen ailesi olur; "Kesinlikle bizde kalacaksınız, sınava sizi biz getireceğiz" diyerek. Sınav üniversite yerleşkesindedir. Yerleşke ise şehre 15 km uzaklıkta. O, yerleşkeye vardığında arkadaşlarını o ildeki kursları dolaşmış, sınav için kulak dolgunluğuna vakıf olmuş, özgüven içinde sınav anını beklerken bulur. O, herkesin kendinden emin tavrına karşı biraz tedirginlik duyar. Bu tedirginliği sezinleyen ve ona evini açan, O'nu sınava yetiştiren öğretmen Mehmet, "endişelenme jüri Marmara Üniversitesi'nden geliyor" der.

Sınava az kalmıştır, listelere bakılır yerler tespit edilir ve anons duyulur ilk aşama için. Sınav salonuna girdiklerinde model tam karşılarında hazırdır bile... Sınavınız başladı diyen ses duyulur. O, bulunduğu sınıftakilerin çizimlerine göz ucuyla bakarak desenini teslim eder sınav bitti dendiğinde.

Kurs arkadaşlarıyla yeniden buluşurlar, geçmiş olsun dilekleri ve hayırlı olsun temennileri dökülür dudaklardan. Sınav sonucunun ne zaman açıklanacağı çok net değildir. Ama en geç akşam açıklanacaktır. O, akşam açıklanacak sınav sonucunu iletmesi için kurs arkadaşlarından birine telefon numarasını bırakır. Kaydını birlikte yaptırdığı arkadaşındaysa zaten telefon numarası vardır. Kendisi ise öğretmen aileyle eve dönmeye karar verir, yol yorgunluğunu atmaya üzere... İkinci eleme sınavı meşguldür aklı hep. Gözüyse hep telefonuyla...

Akşam saatlerinde beklenen telefon gelir. Konuştuğu 2 yıldır tanıdığı arkadaşı, babasının O'na emanet ettiği ve kaydını birlikte yaptırdığı arkadaşıdır. Beklediği sonucu söylemez arkadaşı. Kazanamadın der. Tarifi imkansız hayal kırıklığı içindedir, "çok emindim olamaz bu" der. Kendini toparlayıp "sen ne yaptın kazandın mı?" der. "Evet bir tek ben kazandım bizim kurstan bir de Trabzon'dan başka kurstan bir arkadaş başka kazanan Trabzon' lu yok" der telefondaki ses. Arkadaşını tebrik eder ve başarı dileyerek kapanan telefonla bu sayfayı da kapatır.

Sınav kaydını yapan ve ona o şehirde evini açan ailenin reisi öğretmen Mehmet Çil " nasıl bu kadar sakin

bunu kabul ediyorsun ben bile kabul edemezken, sen nasıl kendinden bu kadar eminken, arkadaşına güvenip bir telefonla bu sayfayı kapatıyorsun, gidip kendi gözlerimizle bakalım" der. "Bu yola birlikte çıktığım arkadaşım, güvenimi sarsmaz. Neden yapsın ki? Gereksiz yere sizi 15 km (üniversite 15 km uzaklıktaydı onların evine) yormayayım, netice belli gitmeye gerek yok"der.

Ertesi gün ise şehirden ayrılma planları yapar. Saat 12.00'da tam otobüse binecekken diğer arkadaşından gelen telefonla hayrete düşer "Nerdesin sınava alınıyor herkes?" der arkadaşı.

- Kazanamadım ki...

- Hayır hayır kazandın, listeye baktım ve isminde anons edildi, çabuk gel sınav 12.30'da.

Hemen evlerini O'na açan öğretmen aileyi arar. Öğretmen Mehmet Bey Vali ile toplantıdadır. Ancak "çok önemli bir mesele çıktı" diyerek validen izin alarak toplantıyı yarıda keser... O'nu yoldan alır...

İlerleyen zaman karşı okula doğru hızla ilerlerler. Herkes çoktan sınava girmiştir bile.

Telefonla kazandığını müjdeleyen arkadaşını arar, "geliyorum ama beni sınava alacaklar mı, sınav komisyonunu nerde bulacağım, durumu nasıl anlatacağım?"

Bin bir endişeyle listeye bakar sınav salonunu bulmak üzere ancak gözlerine engel olamaz listelere bakarken, "kazanamadın" diyen arkadaşımın hemen üstündedir adı kazananlar listesinde, üstelik liste sesli okunarak da duyurulmuştur. ...

Sınava geç de olsa alınacağını öğrenince bir nebze rahatlayan yüreği listeden sınav salonunu bulur, gözetmene durumu yeniden izah eder ve ekler kendisine ek zaman verilebileceğini söylemiştir yetkililerden biri. Ancak gözetmen fazladan süre veremeyiz, 15 dakika sonra model kalkacak, ikinci konu verilecek, çabuk ol der. Tam yerine geçecekken çizim için gerekli çizim tahtasının olmadığını fark eder. Hemen koridora çıkar, 4. kattadır, rastladığı ilk kişiye çizim için duralit nerde bulabilirim der, cevapsa aşağılara in bak olur. Aşağıya inmeye yeltenirken spor giyimli ve gözlüklü bir beye rastlar, sorun ne der.

- Duralitim yok ve ben sınava çok geç kaldım.

- Sen hemen yerine geç ben iner alırım

İnanamaz, Gelip beni bulabilecek miydi, sahi bakacak mıydı ki düşünceleri ile yerime geçer. İki dakika geçmeden o bey duraliti eline vermiştir bile. Hemen çizime başlar ama göz bebekleri bir denizin ortasındaymış gibi su içindedir. Sanki model buzlu camın arkasındadır. Modele baktığı her anı gözleriyle fotoğraflar. Süre bitmeden desenini yerleştirmiş, dondurduğu her an içinde son çizgilerini atmıştır bile. İkinci konu verilmiştir, kısa bir aradan sonra. Gözü iki sıra önüne ilişir, kazanamadın diyen arkadaşını görür, arkadaşı da O'nu... Konuyu düşünür sonra O, düşüncesindeki kurguyu kağıdına aktarırken arkadaşının kompozisyonuna takılır aklı, acaba konuyu anladı mı konuyu yanlış ele alıyordu çünkü. Elinden gelse uyacaktır ama gözetmenler göz açtırtmaz.

Sınav biter...Eve doğru yol alır, yol boyunca içinden O'nu sınava yetiştiren ve öyle önemli bir toplantıyı kesen, ilk kez hız limitini aşan Mehmet Öğretmene ve O'na duraliti nefes nefese getiren, 4 kat merdiveni inip çıkan o adama dua eder. Muhtemelen müstahdemlerden biridir o adam, der.

Akşam olur. Sonuçların açıklandığı haberi gelir onu yoldan döndürüp ikinci aşama sınavına girmesini sağlayan arkadaşından. "Kazandın." Ama ne inanıyor ne de sevinebiliyordu. Mehmet Öğretmen bu sefer kendi gözlerimizle gidip bakacağız böyle olmaz diyerek üniversitenin yolunu tutarlar. Listelere kendi gözleriyle bakar , kazanmıştır üstelik de ilkler arasındadır listede adı. Ailesini arar, mutluluğunu paylaşır...

Okul bir haftaya başlayacaktır , kayıtlarsa iki gün

Sınav kaydını yapan ve onu sınava yetiştiren, Öğretmen aile ile okul kaydını da yapar. Artık derslerini ve hocalarını öğrenmek için bölümüne doğru yola koyulur... Bölüm içinde gezerken hocaların isimlerine bakar elindeki ders programı ile birlikte. Kapı isimliğinde Yrd Doç. E.Y yazısını okur, açık kapıdan içeri baktığında şaşkınlığını gizleyemez. Gördüğüme inanamaz. İçerde oturan, O'nun müstahdem zannettiği, duraliti getiren Yrd. Doç. E.Y'dir. Hem Bölüm Başkan Yardımcısı hem de Temel Sanat Eğitimi Dersi'ne girecek hocasıdır meğerse.

(Gerçek yaşanmış bir hikayedir)